

Τις νύχτες σγκώνομαι δάκρυασιμένος, γνυνομαι,
και σὲ περιμένω. Δὲ θὰ χτυποῦσες κὰν τὴν πόρτα,
θὰ πέρασες μὲ βίαση τὸ παλτό σου στὴν καρτέλα,
ἢ κάποια ἀληθὴ λιποθυμῶσε δὲπος θάλυνες ἔαφνικὰ
ἔκείνα τ' ἀσύγκριτα, τυραννικὰ μαλλιά σου, ἢ παλιὰ
τρουδιάρια

Θάφραξε και σὲ μὰ ταπεινὴ ὑπηρετρία
θὰ σοῦβγάξες τὰ παπούτσια—θὰ γελούσαν οἱ καθρέφτες,
θὰ ἔμπνοῦσαν τοῦς γέιφτες. «'Ακίθβεια, πῆς μου, φίλα—
ἔσες τὴ χτένα που σου χάρισα;»
θὰ σοῦδάεγα 'Η ἀσπρη μεγάλη χτένα σου σὰν ἔνωε ἔργ-
μος, χιονισμένος δρόμος
που τὸν περνᾶω κάθε νύχτα.

"Α, θάθελα νὰ πέθαινες,
"Ολοι που ἀγάνησες θὰ σὲ ἔσχάσουν μιά μέρα.
Και τότε θάσαι δική μου
κατὰδική μου...

αὐτό που βρήκε
ἀπ' τὸ καρτελιό

Κι ἔσεῖς που μὲ ποδοπατήσατε, που μὲ φρόσατε, θάσαι
ἔσεῖς που ἀφενίσαστε τὴ ζωὴ μου,
ἔγριστε με νὰ πῆσω και νὰ γιλήσω τὰ πόδια σας, και νὰ
χάψω μισροστά σᾶς—
που σᾶς ἔκωνα νὰ καρτέβετε τόσο χαμηλὰ
και νὰ ταπεινώσατε και νὰ συντριβίετε γιὰ πάντα
ἔναν ἀθάρτο. Συγώρηστε με.

ΕΠΗΓΗΛΟ

ποιητῆς

Και τὰ παρόθια σ' ἴδο τὸ μάκρος τῶν δρόμων
σὰ μισρά, ἔθλωριασμένα ἀποστράματα τῆς θλίβεσῆς
καθήμενόντρητας—
γυναικες που κοιτάζουν ἀφηρημένες τὸ κενό· τί κοιτά-
ζουν!

παλιὰ ἀποκομιμμένα στὸ κατόφλι τῶν ἀύρικτων τρά-
μων.
δὴ γέροι κἀθονται σιωπηλοὶ μὲ τοῦς ἀγκῶνες πᾶνω στὸ
τραπέζι,

στὴν ἄκρη ὁ φηκισμένος γιός χαμογελάει φιλία
παρὰκοιθῶντας μιά μύγα πᾶνω στὴν κουρτίνα—ἔκο-
σι χρώνα τόρα μὲ τὸ μυαλό του συντριμένο
κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια ἑνὸς παλιῦ βομβαρδισμοῦ.

Κι ὁ ἀνεργος που γυρίσει ἀργά, γιὰ νάχουν ἴσοι κοιμη-
θεῖ στὸ στίπ,
γδύνεται σιγανά, χαρπὶς ν' ἀνύσει φῶς. «Δὲ θὰ φᾶς;»
ρωτᾶει ἡ γυναίκα παλαιασμένη, «σοῦχω λίγη σούτα
ἔκειτο.

"Οχι, "Αννα, δὲν πεινάω), λέει αὐτός. Καὶ ἔναρβγαίνει
ἀθέρυβα και πηγάει στὸ ἀποχωρητήριο
νὰ κἀψει μόνόχος.

Τὰ παρόθια σὰν τὴς σεάιδες ἑνὸς παλιῦ, λυσιμνημέ-
νου βιβλίου
που τὸ πετάξω στὸ δόμο, και τὸ ἔβουλλίσει ὁ ἀνεμος,
και τὸ μουσκέσει ἡ βροχὴ]
κι ἀποτειδιάνουν τόρα τὴς παρᾶγορες ἱστορίες του
τ' ἀπᾶγοτα μυρμηγκια.

ΑΝΤΙΣ

ἀντις
α' ἡμυχίοιο

"Όποτερά πάλι ἐμπρός μαζί με τόν Κοδόμβο στής θάλασσας τὰ πούβρουα μονοπάτια, τὸ δοῦμαι σὸ χέρι, ἢ σωστή γνώμη στήν καρδιά, καί στήλωμένα στὸν ὄριζόντα τὰ μέτρα. Μὲ τὴν κροκοκαρυὰ νὰ δέφνεται τὸ πέλαγο, ὁ ἄνεμος νὰ λυγίσει τὸ νερό, νὰ λυγίσει καὶ ὁ κίβδυνος τὴν ψυχὴ μας καὶ νὰ μένει ἔπι πρὸ ἄγιο καὶ καθαρό. Καὶ τὸ καρδὸνί μας νὰ δρασκελεῖται γοργὸ τὰ κύματα σὺν τὸ θάνατο καὶ τῇ φήμῃ. Κι ὄλο νὰ μεγαλάνει ὁ κόσμος. Κι ἡ Μοίρα ὄλο νὰ κλάθει. Κι ἐπὺ ὄλο νὰ παλεύεις μετ' τὸ κύμα καὶ τῇ μήμῃ. Μέρες ἀτέλειωτες, μετ' τὸς μεγάλους, δυνατοὺς ὄριζόντες νὰ γνέφουν μαχηδιά, καὶ σιωπηλιές, δίχως ἀνείρους, νύχτες, μετ' τῇ βροχῇ τῶν ἄστεριῶν νὰ μῆς νοτίζει τὴν καρδιά.

β' ἡμυχίοιο

"Α, καινούργιοι μῦθοι ἀνοήτων, σὰ φαρμακὰ παιδιὰ πρῶνά, ἐπὶ σαλεύουμε τὰ βαρειά μας χεῖλη— καὶ ἄλλοτε εἴμαστε ἀπρόσοιτοι καὶ σκοτεινοί, γεμάτοι ἀπ' ἄλα τὰ ἐνδεσμάμενα, ἔπιως, σὸ βῆθος τοῦ χρόνου ἢ πρῶτῃ, κάποτε, ὄλη.

α' ἡμυχίοιο

Τέλος φτάσαμε στήν καινούργια ἡμερα, πλέγαμε τὴν ἀγκυρά, ποῦχε νὰ τῇ δοσάσαι τὸ νερό ἔδω καὶ χροῖνα

β' ἡμυχίοιο

πῆνω στὸν χάρτη σημαδεύοντας τὴν πρωτεύουσα τοῦ κόσμου: αἰῶνας, αἰῶνας ἐπίθλα. Θάψαμε τοὺς συντρόφους ποῦχαν πεθῆσει ἀπ' τῇ χολέρα ἢ τὸ γτικὶ τοῦ ἡρισμοῦ, μάξιμα τοὺς ἄλλους πολ, σπουτὶ, κοιμόντουσαν στὰ κρητιὰ καὶ στὰ ὑπόστεγα ἀπὸ κάτου καὶ πάλι ἐμπρός, σγκῶστε τὴς ἀγρυες, ἔρτασ τὰ πανά! Καὶ τὸ διάστημα ἔτριψε ἀνοήγοντας τὰ μυστικά του.

Κι ὀλόρο τ' ἀλμπουρα σὲ λόγγη κερφουμένη σὸ πλάυρὸ ἐνὸς θεοῦ, ποῦ πῆθαινε ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα— ἔ, "Αγνώστο, ποῦ θὰ μῆς πᾶς, σὲ ἄλο θὰ πύγουμε στὰ ἴαγια καὶ τὸ δικό σου ἄχρηστο χιτῶνα!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

γυναῖκες
β' ἡμυχίοιο

Σύγνὰ καταφύγαμε καὶ στὴς χαροφιχτές, πρέχουμε στὰ μέντιουα νὰ μάθουμε—τί νὰ μάθουμε! Διαβέλουμε καθημερινὰ τὸ ὄροσκόπιο στὴς ἐφημερίδες, πηγαίνουμε σὲ διάφορους ὑποπτους ἀτρολόγους, ἢ ἀνῶμα καὶ σὲ κείνες τὴς παλαιατικὲς ἐφοκίστερες, ποῦ γυρῶν στὴς βροίμαες, ἀποπνηχτικὲς τοὺς κῆλαρες, ἀνέμεσα στὸ Ἰνεοπέον καὶ τῇ σρωγῇ χύτρα ποῦ βράζει ἢ φακίη, καὶ ποῦ πεθάνουν μετ' στῇ θάληη καὶ τὴν ἐρήμωση, ἐνῶ εἶχαν προμάντεψε, γὰ ἄλλες δεκάδες, ὄλας τὴς εὐρυχίτες.

β' ημυχίοιο

Πάρε νεραϊδόνερο
ἀπὸ δράκου βούρη
πᾶτο ἀὲ ὄρ' ἀπόκασμη
καὶ θὰ σ' ἀγαπήσει.
'Απ' τὸ μνημια ἐνὸς παιδιοῦ
νύχτα, χάση φεγγαριοῦ,
πᾶρε ἀπὸ γυμνο πρεῖς κλῶνοι
καὶ γατρεύονται ὅλοι οἱ πόνοι —
ἔτσι τοὺς λέγαμε,
κι ἄς μὴν ἔβρουμε τίποτε ἀπὸ γητέματα
καὶ σοδομωνικῆς καὶ τέτοια.
Μὰ ἴσως καὶ νᾶναι καλύτερα ἔτσι,
γιατὶ τοὺς,
πότε μου τοὺς,
ποὺς θὰ δυνόνταν νὰ βραστῆξεν,
ἂν τοῦ προλέγαμε, ὄλο μεμιάς, τὸν πόνο
ποῦ λίγο - λίγο ἀργότερα
θὰ τοῦ ξετύλιγε ἡ ζωῆ.

α' ημυχίοιο

*'Αχ, ὁ ἀνθρωπος πρέπει ἀπὸ κάπου νὰ πιαστεῖ, γιατί
ἄλλοιὸς
εἶναι χαμένος. Καὶ πηγαίνουμε στὰ ραντεβού μας
ἔχοντας μὲς στὴν τσάντα μας ἕνα γλυκὸ ἢ ἕνα μπακαρότο,
ἀπ' αὐτὰ ποῦ φτιάξαμε, τέχνα, στίλι
καὶ τοῦ μέσα ἔχουμε βάλει κάποιο μαχυνό, ἢ ὅπως μᾶς
ἐρμήνεψαν,
λίγο αἶμα ἀπ' τὴν περίοδὸ μας — ἄχ.

β' ημυχίοιο

φαρμακδιόνοντας ἔτσι αἰγὰ - αἰγὰ ὅλα τὰ ὄνειρα
ποῦχαμε γιὰ τὸν ἔρωτα ἀπὸ κορίτσια μέσα μας.
'Εκεῖνοι τὸ καταδραβείνουν κάποτε, μὰ δὲ λένε τίποτα,
τὸ τρώνε, μᾶς γδύνουν ὕστερα γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, καὶ
σὲ λίγο
μᾶς ἐγκαταλείπουν — ὅπως κι οἱ προηγούμενοι.

(9)

Ἰνναῖκες τοῦ ἀνέμου, τῆς βροχῆς, τοῦ κορνιαχοῦ,
φτωχῆς γυναικῆς,
κι ἄς μὴν ἔβρουμε τίποτα
ἀπὸ γητέματα καὶ σοδομωνικῆς καὶ τέτοια,
ἀκούμε καμμιὰ φορὰ παραξένια τριξίματα στὴ σκόλια
σὰν κάποιος ν' ἀνεβαίνει ἀόρατος —
ἕνα παρξένιο φίλος μᾶς διαπερνᾷ τότε, ἀπ' τὴν κορφή
ὡς κάπου τὰ νερά, καθὼς μαντεύουμε ἔαφνικά
ἐκεῖνο ποῦ οἱ ἄλλοι δὲ βλέπουν, κι οὔτε θῶθελαν νὰ δοῦν
ποτέ. Κάποιες, μάλιστα, λίγο ὕστερικῆς, μπεγγὸν μὴ
καυλῆ
καὶ ἀγροθυῖαν.

Καὶ τὴν ἀλλή μέρα μάθαινωμε
πὺς εἶνε ἕνα μετᾶλο φονικό στὸν παρακάτω δρόμο,
ἢ πὺς ἀρχίσε, ὄχου, ἀλλοιμονό μου,
ὁ πόλεμος —
ἄχ, γυναικῆς ἀλλοπαρμένες,
θεόκουτες.
Καὶ πάντοτε γυρεύαμε τὸ καλύτερο.

ΚΗΤΡΕΣ

ήρωες
α' ήμυχόμο

Τὸ ψυγὴ τοῦ φάργμαθ ὄλα μας τὰ χρόνια δὲν ἦσαν πύο-
τερο ἀπ' ἔσο τῶσει ἕνας ἀνθρώπος δ' ἔνα χρόνο.

Κι ὁμας ἔχουμε.

Παρὶ ὁ ἔρωτας τοῦχοιμε μέσα μας γιὰ σένα, ζώη, θὰ
μπόρωτε νὰ θρέψει τὸν κόμοιο γιὰ δύο καὶ τρεῖς
ἔκατονταετες. Κι ὁργώσαμε καὶ στείρωμε καὶ θε-
ρίσαμε.

χτίσαμε τὸδεις κι ὕστερα γαθόχικμε μέσα στὸν πυεστὸ
καὶ τῆ βασύνη τους

κάνουμε δουεια, σταυροσφουεις, ὄργια, ἔξενέσσεις — γλω-
πίσαμε τὴν πίκρα τοῦ σοῦ ὀνει ἢ κακία τῶν ἄ-
λων, ἢ τῆ λύσσα τοῦ σὲ γεμίζει καίμια πορὰ κι τῆ
ἡλίθια κακωσύνη τους.

Πλῆθος τῶν χερῶν μας, φήμη γιὰ τοὺς δυνα-
τοὺς καὶ γιὰ τοὺς πάλωδους τραγοῦδι. — ἄ, τῶν
φτωχῶν μας ἡμερῶν ἢ ἀποστατημένη ἔμπορῖα.

Τὰ ἔχουμε ὄλα: τὸ μῖσος, τὴν ταπεινωση, τῆ δόξα καὶ
τοὺς φόβους της, τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἐγώισμὸ του
— κι ἀπάνω ἀπ' ὄλα τὴν τραγεία, αἰώνια πεινα
μας γιὰ ἐλευθερία.

β' ήμυχόμο

Καὶ πᾶντοτε οἱ καίμῶνες τοῦ ἔσπερνοῦ ἔμπνευε μέσα
μας τὸν προακόμιο φόβο μαζὶ μὲ τὰ γλυκὰ παιδιὰ

Χρόνια.
Καὶ πᾶντα ὁ κίνδυνος, σὺν τὸν καθὼν ψαρά, τραβᾶται μὲ
τὸ γερὸ του ἀγχιόστοι τίς κρυμμένες μας δυνάμεις.

Κι ἔτσι ὄλοπῶμε ἀνάμιασά σὲ μῖσος καὶ συμπίνοια.

α' ήμυχόμο

"Ἄλλοι μᾶς εἶπαν πὸς μᾶς ἔπλκασε ὁ Θεός,
ἄλλοι ὅτι προγόνος μας εἶναι ὁ πῖθηκος. Ἐμεῖς, ἀγρᾶμι-
ματος, ταπεινὸς λαὸς

ὁ ἀκούσαμε, ὁ ἀτέλειωτο, μὲ τὰ πολλὰ γυρίσματα, πο-
λύκλωνο, πολυλόγο τοῦ κόμοιο παραμῦθ.

"Ἡ ἀπερᾶντη εὐστῖα μᾶς, πῶς παντοδύναμη ἀπ' ἑ ὁ-
νερο καὶ τῆ λήθη,
σὺν τὰ παιδιὰ, ἔπλκασε ἀκέστρον τοῦτρον τὸ μεγᾶλο κόμοιο
ἀπ' τὸ τίποτα —

κι ὄχι μονόχα ὅτι βλάπεις κι ὅτι ἀκούς, μὲ κι ὄλα τ'
ἄλλα ἔκείνια, τὰ ὄφρατα κι ἀνείτωρα.

β' ήμυχόμο

Λοιπὸν, ποῦ πᾶμε; Ἀπὸ ποῦ ἐργόμαστε; Τὶ ψέχουμε
παλειοντας αἰώνια μὲ τὰ ἔξω καὶ τὰ μέσα μας
στοιγεία;

"Εργόμαστε ἀπ' τὸ φόβο καὶ τὸ φόνο, ἀπ' τὸ αἶμα καὶ
τὴν ἐπανόληψη. Ἐργόμαστε ἀπ' τὴν παλαιολιθική
ἀστραγή —
κι ἀοχίζουμε τὴν ἀνθρώπινη φυλά.

γυναῖκες
α' ήμυχόμο

Τῆδος, ὕστερ' ἀπὸ τὸλλά, παντρευόμαστε,
κάνουμε κάμποςες ἔσπρωσεις, ἀφρατὰ παιδιὰ,
ὕστερα ἔργεται ἢ χλμιακτῖμοιο, οἱ μικρονευραθβένεις,

κι ὕστερα
τίποτα. "Ὅλα καταλάνγάζουν μέσα μας. Κι ἐπιθμῖες
κι ἀναμνήσεις — ἄχι, πᾶντα γογγύορα ἢ ζώη, ὄστε τὸ
καταλαβαίνεις.

συμφωνία
ἐπί

(*)

Τὰ παιδιά ζούνε σ' ένα δικό τους κόσμο, δε μᾶς ξέρουν παρά μόνονα σὰ μητέρες, δὲν μπόρεσαν νὰ μᾶς δοῦν ποτὲ λίγο καὶ ἐμᾶς σὰν ἀδελφούς — μὲ τὴς μικρότερες ἢ τὴς παραφορές τους.
"Εἶτσι ζήσαμε. Ἀγνωσμένες καὶ μονάχες μέσα στὸ ἐρωτικό μας πᾶθος, ἀγνωσμένες καὶ ἐρημικές μέσα στὴν ἐρημότητα τῆς μητρότητάς μας.

β' σημείωμα

Εὐχαριστῶ
ἀποστολῆς

"Ἡ γρήνια τῆς φτώχειας, ὁ πικνικός τοῦ χρόνου, τὸ κενὸ ποῦ ἀφῆσε ὁ ἔρωτας πεθαίνοντας, τὸ ἀτέλειωτο, μόνотono κύλισμα τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν σὺνὰ μᾶς ἐσπράξε σὲ σκέψεις κακῆς, ἀνοημιολόγητες, καὶ κάποτε σκληρύνσαμε καὶ σὲ ἕνα κρεβάτι, σχεδὸν ἀδιάφορες, καὶ ὅσοις λένε οἱ γυαροὶ πὸς τὰ 70%, τῶν γυναικῶν τᾶσθουν ἀπὸ ἀναστροφιστὰ! Πῶς θὰ μποροῦσε νὰναι ἀλλοῦς
ὅτι μὰ ζωὴ μὲ τόσο μοναξιά καὶ τόσο ἀπηγοσία.

α' σημείωμα

"Ακόμα καὶ στὰν εἰμάστε τίμιες, οἱ ἄντρες πάντα μᾶς ὑποτιθεύονται, σὰν κάτι νάχομε κρυφὸ, σὰν κάτι ἄλλο πάντα, ἔξω, νὰ σκεφτόμαστε — ἐνὸς ἐκείνου ποῦ κρύβουμε, δὲν εἶναι παρά αὐτὸ

β' σημείωμα

ποῦ οἱ ἴδιοι δὲ θέλουνε νὰ δοῦν, καὶ ποῦ οἱ ἴδιοι δὲν μολογῶσαν — ἢ ἐρημιολομένη ψυχὴ μας. Ἰνναίτες τοῦ ἀνείλου, τῆς βροχῆς, τοῦ κορυναχτοῦ, τὶ φτάιμε ἐμεῖς ἀν ζήσαμε σ' ἕναν κόσμο ἄχ, ποῦ καὶ αὐτοὺς τοὺς ρήμαξε ἢ δυστυχία τῆς θύναμης, καὶ μᾶς τῆς ἀδυναμίας ἢ πικνοφύλια.

Μὰ ἐργάζονται ἔκφυκὰ στυγμές, ποῦ ἔτσι τὰ δάχρυα πέφτουνε στὰ χέρια μᾶς, νοιάδουμε στὰ γυμνά μας χέρια καὶ μὲγάλο καὶ ἀνατριχιαστικό, σὰν τὸν πόνο ποῦ ἔχνοιασε νὰ τοῦ τυρπᾶει τὴν παιδίμη ὁ Κύριος καθὼς ἀπλᾶνε τὸ χέρι του νὰ καλέσει πίσω τὸ Δάξαρσ στὴ ζωὴ — ἄχ, γυναικῆς φτωγῆς.

Καὶ πάντοτε γυρέψαμε τὸ καλύτερο.

ΔΙΕΛΗ

- 48. Καὶ μὲ συνοδεία μεγάλης φρουρᾶς τὸν ὀδήγησαν στὸ Δικαστήριον.
- 49. Ἦσαν δὲ ἡ φρουρὰ ἀμούστακα, φτωγὰ παιδιά ποῦ ἀισχρολογοῦσαν καὶ βορίζανε.
- 50. Ἰὰ νὰ ἐξγάσουν πὸς κάποτε τὰ φῶναζαν: τῆς πλῆστας ὁ γιός.